

ВОЛННАЯ ГАРАДСКАЯ НЕЗАЛЕЖНАЯ ГАЗЭТА = Бярозаўка =

21 лютага

— Міжнародны Дзень Роднай Мовы,

абвешчаны ЮНЕСКА 10 гадоў таму. Па вызначэнні гэтай міжнароднай арганізацыі — кожная мова з'яўляецца каштоўным набыткам сусветнай культурнай спадчыны, і неабходна ўсяляк спрыяць захаванню і разьвіццю моваў. У Беларусі гэты дзень на дзяржаўным узроўні ня толькі не адзначаецца, але наогул ня ўзгадваецца.

МОВА

Праваслаўны або католіцкі,
Ці які там твой будзе пароз,
Я разам з матчынай цыцкаю
Даў табе ў твае вусны Бог.
Пі-ведай: гіне ў пракліццах
І з дзярма павек не ўстае
Той, хто выплюнуў цыцку маці
Або згосна ўкусіе.
І на іншых вяршинах суроўых
(Вера! Роўнасць! Свабода! Край!)
Ты спрumeньчык матчынай мовы,
Бышцам маці, не забываі.
Ты забуду? Ну што ж, на дасьвецці
Ты бяз сонца будзеи канець...
Шмат прыўкрасных грудзей на съвеце,
Ды на ўспоці цябе — ні адна...
Сярод іншых съяўтні неадмежувых
Даўле нам на кожны пароз,
Твар да нас, — усялякіх, — схілішы
Зневімернаю літасцю Бог.
Уладзімір Каракевіч

Беларускія паэты і пісьменнікі напісалі шмат твораў пра родную мову, заклікаючы свой народ любіць і шанаваць яе. Але глухі той, хто ня хоча чуць. Няхай гэты верш аднаго з найвялікшых майстроў беларускага слова будзе клятваю тых, хто не выракся сваёй мовы, сваёй спадчыны, заклёнам да тых, каму ўсё роўна, і праклёнам тым, хто съядома здражвае свайму народу, сваёй зямлі дзеля ўласнай карысці.

Мова — душа народу. Выракаючыся мовы — выракаешся душы. А цела без души хутка гіне.

Заклікаем жыхароў Бярозаўкі адзначыць Дзень Роднай Мовы. Не папойкамі і гулянкамі, як гэта ў “лепшых” традыцый цяперашняй улады. Проста няхай кожны, хто адчувае сябе беларусам, каму неабыякавы лёс бацькаўшчыны, размаўляе ў гэты дзень па-беларуску. Ня страшна, калі ня вельмі будзе атрымлівачца — было бы жаданьне. Шлях пачынаецца з першага кроку.

Будзьма беларусам!

Чым далей — тым горш

Сытуацыя з беларускамоўным навучаньнем
штогод пагаршаецца

Па-беларуску сёлета навучаецца 18,4% ад агульнае лічбы школьнікаў. У першых клясах сытуацыя яшчэ горшыя: па-беларуску пайшли вучыцца толькі 16,7%. Яшчэ ў 2006 годзе лічба беларускамоўных школьнікаў складала 22%. Прыкладна на гэтым узроўні — 22—25% — яна трymалася ўсе 2000—2006 гады. Дарэчы, столькі ж яна складала на 1985—1988 гады, да момантu, калі хваля нацыянальнага адраджэння прынесла перамены на карысць беларускай мовы, у выніку чаго ў 1994 годзе па-беларуску вучыліся ўжо 69% школьнікаў.

Прычыны адкату беларускамоўнай сярэдняй адукцыі навідавоку. Улады па-ранейшаму не дазваляюць утварэння беларускамоўнага ўніверсітэту, ані дзяржаўнага ані тым больш прыватнага, каб трymаць мову ў межах гуманітарных сфэры. Гэта ў надбудове, а ў цокалі — брак беларускамоўных садкоў і систэмы беларускамоўнага матэрыялу для дзяцей. Дзяржава не сfinансавала ніводнага (!) перакладу мультфільму на беларускую мову за доўгія гады.

Адзінным праменем чыкам аптымізму застаецца лічба школьнікаў, што вучыцца па-беларуску ў гарадах. Яна невялікая: 1,9%. Але ў савецкі час у гарадах беларускамоўных школьнікаў не было зусім.

Высілкамі незалежнага грамадства будуюцца падмуркі новай культуры і навукі, алеяны ня здольныя вытрымаць паўсядзённыя націск расейшчыны. ТВ «Белсат» не заменіць агульнаадаступных каналau, а незалежны кнігадрук (85% кніг выходзіць па-беларуску ў прыватных, часта нават падпольных выдавецтвах) даступны толькі малому колу людзей.

Беларуская мова праз 15 гадоў лукашэнкаўскага кіраванья стала выбарам съмелых людзей.

Паводле nn.by

Беларусская
Інтэрнэт-Бібліятэка
Камунікат

www.kamunikat.org

КРЫЗЫСНЫ АГЛЯД

Скончыўся першы месяц новага году, які пачаўся з дэвальвацыі і, значыць, пагаршэння жыццёвых умоваў насельніцтва краіны – дакладней тых, каго называюць “звычайнімі грамадзянамі”. Но “незвычайнія грамадзяніне” ніякіх крызысаў на сабе не адчуваюць, яны жывуць за дзяржаўны, г.зн. за наш з вами кошт.

Дзяржаўная СМІ на ўсе галасы сцвярджаюць, што сітуацыя “стабільная”, пад кантролем. На першы, павярхуны, пагляд можа падацца, што і сапраўды бяды мінула – з газам дамовіліся, курсы валют рэзка не ўздымаюцца (так, кожны дзень патроху), прадпрыемствы, хоць як, ды працуюць, заробкі, хоць меншыя, але ж плоцяць...

Але ўсё гэта – толькі часовы зацишак. Попыт на валюту зменшыўся, бо німа за што яе купляць; многія прадпрыемствы працуюць па 2-3 дні на тыдзень, склады прадпрыемстваў заваленыя, бо збыту прадукцыі амаль німа; абавал эканомікі стрымліваеца за кошт крэдытаў і, як зайдёды, золатавалютных рэзэрваў (яны за студзень скараціліся на 920 млн. даляраў).

Урадавыя камісіі складаюць мудрагелістыя “праграмы па выхаду з крызысу”, шырока абмяркоўваюцца розныя варыянты

“лібералізацыі”. Прамаўляеца столькі “разумных” словаў, што чынавенства ўжо само слаба разумее сэнс гэтага словаблудзізія. А што ўжо казаць пра звычайнага рабочага ці калгасніка, для якога што “дэвальвацыя”, што “дэфларацыя” – адзін хрен, нейкая абстракцыя ці абструкцыя. Але той, хто мае крыху розуму ды цярплівасці, уважліва прааналізавашы гэтае нагрувашчанье навуковых і ня вельмі словаў, прыйдзе да адной высновы: тыя, што зараз пры “карыце”, адчуваюць, і нават ведаюць, што без вялікіх пераменаў не абыдзеца, і таму трэба падстрахавацца, каб не апынуцца “крайнім”, вінаватым, дык неяк захаваць тое, што пасыпей накрасыці з дзяржаўнай кішэні.

У мінулым нумары мы пісалі, што ўрад запрасіў да супрацоўніцтва незалежных эканамістаў. Зараз адбываеца зусім нешта неверагоднае: пры Адміністрацыі презідэнта ствараецца Грамадска кансультатыўная рада, асноўныя мэты якой – “абмеркаванне актуальных пытанняў раззвіцця дзяржавы і грамадства, выпрацоўка прапановаў па больш актыўным далучэнні да агульнусусветных праклесаў, удасканаленне напрамкаў сацыяльна эканамічнага і палітычнага раззвіцця краіны”. Справа на ўсім, што там нешта

ствараюць, а ўсім, каго туды запрасілі! Вы толькі паслушайце: запрошаныя прадстаўнікі Беларускага Хельсінскага камітэту(!) – праваабарончай арганізацыі; старшыня Таварыства беларускай мовы (!!); ганаровы старшыня АГП Станіслаў Багданкевіч (!!); і нават прадстаўнікі Руху “За Свабоду” (!!!). Што робіцца! Улада, якая 15 гадоў цягала гэтых людзей па судах, саджала на “суткі”, зьневажала, называючы “агентамі заходніх спэцслужбаў” ды “ворагамі народу”, запрашае іх да супрацоўніцтва! Мабыць, сітуацыя добра-ткі прышчаміла адно месца.

А што ж, стасункі з Расеяй вельмі ўскладніліся (пра гэта – асобная гаворка), а Захад на голыя абяцанкі не павядзеца. Вось і закручіліся ўлады, як вужакі на вугольлях.

Ну, а потым, калі нічога не атрымаеца, можна будзе ўсе правіны “сыпіхнучы” на гэтых самых апазыцыянэраў: маўляў, бачыце, мы ім дали шанец, а яны нічога не зрабілі! Так што, будзем і далей бяз іх кіраваць! Дзе ж там які прости чалавек уціміць, што ізноў усіх абдурылі.

А ўсё гэта гульня з Захадам у “дэмакратызацыю” і “лібералізацыю” толькі для таго, каб выпрасіць новыя крэдыты.

Інтэрнэт-аглядальнік

Як улады змагаюцца з крызысам

Нічога новага на гэтым “фронтце” не прыдумалі – ўсё тая ж савецкая адміністрацыйна-камандныя мэтады. Вось старшыня Гарадзенскага абблыканскаму (ці, па-вёртыкальному, “губэрнатар”), Уладзімер Саўчанка загадаў кіраунікам прамысловых прадпрыемстваў вобласці навучыцца як съед гандываць, бо склады прадпрыемстваў – ня толькі нашага – заваленія прадукцыяй. За невыкананыя загаду будуть звальніць (які жах!).

Вось скардзіцца кіраўніцтва нашага заводу, што ніхто на хоча купляць нашу пасуду. Але чамусыці на верыцца. Бо па-ранейшаму ў поцемках “працуюць” на завадскіх плаатах “зондэркаманды”, і выносяць яны не па адной-дзве каробачкі, дык на раз на мясяц. Нядоўга цігнулася барацьба з крадзяжамі пасуды – рабочыя перасталі цігнаць у кішэніх свае бядзакі чаркі, а тая, хто раней цігнёт канцінерамі, цігнаюць і дагутуле. Дзе ж, спадар дырэктар, ваш “строгі контроль”? А, можа, гэты самы контроль і займаецца крадзяжамі? То вы спытайце ў іх, куды яны збываюць пасуду, можа і вас навучаны прадаваць. А там, гледзіш, і не звольняць.

Хая, магчыма, што бяз вышэйшага завадскага кіраўніцтва і тут не абыходзіцца. Бо як патлумачыць, чаму па начах праз вароты зачыненай (!) 3-й праходной нярэдка выїжджае грузавічок? Хто пускае на завод кіроўцу, які павінен працаўца толькі ўзень? Хто выпускае

машыну з гаража? Хто адчыняе вароты? Дзе і чым яго загружаюць? І, галоўнае, куды гэта прадаюць? І каму ідуць гроши?

Таксама цікава было б даведацца ў нашага дырэктара, куды дзяяца пасуда з “рэкламных акцыяў”. Наш завод такі баґаты, што можа дазволіць сабе раздаваць бясплатна прадукцыю (і не ў малых колькасцях!) у мэтах рэкламы? Вось ін ведам!

Шкода, на можам мы зараз атрымаць адказы на гэтыя пытанні – спадар дырэктар з намі размазуляць не захоча. Пакуль. Але калі небудзь адкажа.

Яшчэ “губэрнатар” загадаў на ўсім эканоміць. Ну, гэтую “эканомію” мы ўжо адчуваєм, але яшчэ болей адчувем крыху пазней. Прыблізна на 8% паменшылі расіэнкі на пасуду, адпаведна і заробкі зменшыліся. А калі з наступнага месяца пойдзем працаўца па 4 гадзіны (ці па тыдню), то заробкі зменшыліся ўдвая. І як, скажыце, людзям будзе жыць? Да никога гэта не хвалное. Сумнеўна, каб заробак дырэктара зменшыўся.

Дарэчы, па словах таго ж “губэрнатара”, пэрсанальную адказнасць панісць тая кіраўнікі, чые падначаленія адважацца на стыхійныя акцыі пратесту. Вельмі заманлівая прапанова!

ГУТАЛІН

ВЫМІРАЕМ?

Паводле звестак Нацыянальнага статыстычнага камітэта, на 1 студзеня ў Беларусі працавала 9 млн 671,4 тыс. чалавек.

Замінулы год колькасць насельніцтва краіны скарацілася на 18,4 тыс. чалавек.

Летасць нарадзілася 107,9 тыс. дзяцей – на 4,5 тыс. больш, чым у 2007 годзе. Разам з тым у краіне памерла 134,4 тыс. чалавек – у парадчынны з пазамінульным годам гэты паказчык зноў такі ўзрос на 1,5 тысячы. Пры гэтым адмоўнае сальда крыху зменшылася за кошт міграцыі. На працягу мінулага году на сталае месці жыхарства да нас прыехалі 17413, тады як з'ехалі замяжсу – 9268 чалавек.

Замінулы год у краіне было зарэгістравана 77,2 тыс. шлюбоў і амаль 36,7 тыс. разводаў. Прычым адносна 2007 года першы паказчык скараціўся на 14,6, а другі – узрос на 1,5 працэнта.

На раздражь? Ці на “шпагаце”?

Беларусь – Рәсей: небясльечныя гулькі

Усе 15 гадоў Лукашэнка гуляе з Москвой у інтэграцыйно, штогод, як заклён, паўтараючы адных і тыя ж абянанкі: саюзная дзяржава, адзінна валюта, “братнія народы”, “мы НАТАўскія танкі на Москву не пратапуцьмі” і г.д. І калі пры Ельцыну гэтага хапала, каб атрымаць танныя энерганосцьбыты ды крэдты, то пры Путіну такая халява скончылася, Москва пачала патрабаваць больш канкрэтных дзеяньняў. Але ж Лукашэнка вельмі хітра... вумны ў тыхіх спраўах: што-што, а не выконваць свае абянанкі – ён майстра, якога яшчэ пашукаць траба. Але, як кажуць, на хіtru... ёсьць ... з вінтом, асаўліва падчас крываісу. Калі большая частка прадукцыі беларускіх прадпрыемстваў рэалізоўвалася на расейскім рынку, а зараз, з-за крываісу, і Рәсей нічога не купляе – што рабіць? Дзе браць гроши? Калі не плаціць заробкі, іц наогул пакінуць людзей бяз працы – людзі выйдзуть на вуліцы. Бе беларусам нас... ць на свабоду, праўду, справядлівасць, праўы чалавека ды іншыя “захондні штуцкі”. Абы было што ёсьці. Але, калі на будзе чаго ёсьці, тады яны ўспомінчы пра ўсё вышэй названае – бо, як сказаў адзін філосаф, калі німа чаго ёсьці, то німа чым і с..ць. Вось і ўся філософія.

Але браць гроши ў адной Рәсей – вельмі небясльечна. Да ў умовы началы выстаўляць не дзічаць. Здавалася б, што там такога – прызнаць Абхазію ды Паўднёвую Асэтыно. Але ж потым яны ўвойдзуть у склад “саюзной дзяржавы Беларусі і Рәсей” – ўвойдзуть, абавязково! – і тады ўжо адзін супраць трох не пабадаецца! Вось які гемарой можа атрымакца.

Таму хуценка быў адкінуты лозунг “Пражывем без Яўропы!” і ўзяты тэрміновы накірунак на Захад, што адразу ж не спадабалася ўходжаму суседу. Тады Мядзведзеў нават адмовіўся сустракацца з Лукашэнкам, і Газпрам рэзка павялічыў кошты на газ. Амаль месяцаў у беларускіх расейскіх дачыненіях было “рэзкае пахаладаньне”. Вельмі папулярным тады быў вершык, што, з’явіўся ў інтэрнэце за подпісам “Унутраны Ураг”:

Я любіў цібі, Рәсія:
Залатыя купалы,
Нефцегазавую сілу,
Лъготы, крЭдзіт, далары...
А ціпер сіжу аспілы,
Лысы, грусыні і адзін.
Этат Вова очань хіtry —
Не памог і Барадзін.

І яго втвара сущнасць —
Мелкі гадзікі Медзьвядзёў —
Тожа нас ні хоча слушаць.
Ах, прашчай мая любоў...
Павярну на запад вектар,
Змажу лыжы — і апяць...
Хто тут глаўны, гдзе дзірэктар?
Дайце вас пасцілаваць!

Але пасціля таго, як у МВФ выклянчылі крэдты, практэс “інтэграцыі” практычна не прайшоўся. Толькі ў гэтым практэсе беларускі бок вымушчаны паступова здаваць свае пазыцыі. Вось і напрыканцы студзеня, давялося пагадзіцца на зынчэсць мітнага кантролю на беларуска-расейскай мяжы. Калі й да гэтага кантрабандай у Беларусь завозіліся з Рәсей няяканская цыгарэты ды алькаголь (у асноўным – тэхнічны сыр’і), а вывозіліся чорны ды каліровыя металы, то страшна ўяўвіць, што будзе пасціля! А якія хвалі наркатаў наплыў! Але – што зробіш. У інтэрсах дзяржавы. У інтэрсах народу?

А вось у першыя дні лютага Лукашэнка ўжо сам лётаў у Москву. Пасціля ўсіх перамоў у расейскіх СМІ пайшла інфармацыя, што Беларусь і Рәсей падпісалі пагадненне пра стварэнне адзінай сістэмы супрацьпаветранай абароны (СПА), адзінную валюту, дамову аб стварэнні калектыўных сілаў апераціўнага рэагавання. І калі пагадненне пра СПА яшчэ неяк можна абурніваць юрдычна, то іншыя дзве дамовы радыкальна супрацучыць Канстытуцыі Рэспублікі Беларусь. Ну, няхай народу ўсё роўна, якія будуць гроши – абы былі. Але што людзі засыльваюць, калі нашых хлопчакў папружуць у “тарачкы крокі”, каб “абараняць інтэрсы” суседнай дзяржавы? Напэўна, нічога. Мойчкі праглынцуць соплі ды будуць далей корпаци ў агародах. Каб было што ёсьці. Каб было чым с..ць.

Затое Лукашэнка “выезьдзіў” яшчэ адзін крэдит – 100 млрд. расейскіх рублёў. Хаця яшчэ 24 студзеня расейскі бок паведамляў, што ніякіх крэдытаў Беларусі больш ня будзе.

Прадаємся? Ці нас прадаюць?

Беларусь – Эўропа: пакуль пагуляемся, а там пабачым?

Так, стасункі з Захадам пачіху “наладжаюцца”. У нас павыпускалі палітвізіню – яны адміністрэція эканамічныя ды візвая санкцыі. Зменшылі ціск на недзяржайны сектар – пачаліся перамоўы пра фінансавую падтрымку. І падтрымлююць, але не за голыя абянанкі.

Не, не падумайце, што ад Беларусі патрабуюць прадаць прадпрыемствы ці разъмасыць вайсковыя базы. Нашыя напаўразваленыя заводы спаі сваімі састарэлымі тэхнолагіямі нікому там не патрэбныя. Хтосьці спытаеца: а ў чым тут “фішка”, нешта ж ім ад нас трэба? Ды што з нас узяць!

Проста дзяржавы Эўрасаюзу хочуць, каб іх суседы жылі прыстойней, таксама як і яны. Ну не прынята ў іх моўкі назіраць за суседам, у якога проблемы. Яны намагаюцца дапамагчы. Бе калі ў цібе прыстойны сусед, які не скандалиць, не гадзіць і г.д., то і самому жыць прыемнай ды спакайнай. (Вядома, з нашай мэнтальнасцю эта цяжка зразумець: большасць нашых людзей наадварот прыемна, калі хтосьці побач жыве горш за яго – тады ёсьць з каго пасціляцца, у парунаўні з кім выглядаць прыстойна і нават кім апраудваць свае няўдачы, маўляў у тога яшчэ горш. Азяцтына. Выцнуну з нас за 200 гадоў зўярэйскую культуру.)

Ды што ж прапануюць (не патрабуюць!) беларускім уладам? Пералічым асноўныя пункты: свабода СМІ; свабода недзяржайных арганізацый; незалежнасць судовай сістэмы; сваўбода прафсаюзаў; сваўбода прадпрыемніцтва; рэформа выбарчага заканадаўства. Таксама вызваленне палітвязнікоў, права нацыянальных меншасціў, спыненне перасыледу палітычных апанентаў, расыльванне выпадкай зынкінення людзей, адмена сымаротнага пакарання. Як бачым, эканомікай тут і на пахне.

Беларускія ўлады пачалі рабіць выгляд, што выконваюць некаторыя пункты: вызвалілі палітвязняў, дазволілі 2 газеты, зарэгістравалі 1 недзяржайную арганізацыю. Але паслабіць кантроль над грамадствам – эта небясльечка для рэжыму. Праўда, вядуцца кансультатыўныя перамоўы з гэтым контам: ну, зробяць ня 5, а 3 дні датэрміновага галасавання, можа, дазволіць праводзіць больш агітациі. Але дазваляць свабоднае назіранье ці дапускаць у выбарчы камісіі прадстаўнікоў апазыцыі – эта анік нельга.

Выглядзе на тое, што рэжым прости выгандлюе ў Захаду яшчэ адзін крэдит (бо адзін ужо далі), а потым, бліжэй да выбараў, ізноў з усімі перасварыцца, каб аформіць наступную “элегантную перамогу”.

А.Б.

— Ну што, здолеў платным уваходам выгнаць?

— Ні халеры — яны, гады, каб эканоміць, у панядзелак уранку прыходзяць і жывуць да пятніцы.

• • • • •

Сымаротнае пакаранье адмяняюць.
Яго замяняюць на валютны крэдит
пад 25% гадавых.

**ПЕРШАЯ НЕЗАЛЕЖНАЯ
ТЭЛЕВІЗІЯ
БЕЛАРУСІ**
www.belsat.eu

на спадарожніку SIRIUS
пазыцыя 5*E
полярызацыя H
частата 12379,6 МГц

БЕЛСАТtv

BELSAT
на спадарожніку ASTRA
пазыцыя 19,2*E
полярызацыя H
частата 10773 МГц

КРЫЗЫСНЫ ГУМАР

Сустракаюцца два дырэктары:

— Ты сваім зарплату плаціш?

— Не.

— І я не. А яны ўсё адно на працу ходзяць?

— Ходзяць.

— І мае ходзяць. Можа, уваход платны зробім?

Сустракаюцца праз тыдзень:

Мірны атам – у кожны дом?

Сытуацыя, што складаецца вакол пабудовы АЭС, вельмі няпростая. Ня ўсё так лёгка і безпраблемна, як падаюць інфармацыю на гэтую тэму дзяржаўныя СМИ – нібыта ўсё прадумана, сплянавана, выбраная найлепшая пляцоўка, народ падтрымлівае і г.д. Разгледзім усё па пунктах.

Як бы ні казалі, што над пректам працавалі доўга і абрали найлепшыя варыянты, верыць у гэта чамусыці ня хочацца. Калі ўжо наважыліся будаваць атамную станцыю, то чаму было не запрасіць французаў, чые тэхналёгіі лічачца самымі бяспечнымі, лепшымі? Дык не, будаваць будуць расейцы – хая ў гэтым ніхто не сумніваўся. І хая заяўлецца, што пабудова АЭС патрэбная для энергетычнай бяспекі краіны, эканамічны ёфект будзе мінімальны, калі ўлічыць, што пастаўляць яздзерае паліва і праводзіць утылізацыю будзе таксама Расея, заўважце – за асобны кошт. А хто дасыць гарантую, што гэтыя кошты не ўзрастуць, як на газ ці нафту? Для расейскага рэактара францускае ці японскае паліва не падыходзіць, тэхналёгіі розныя. Такім чынам, Беларусь трапіць у яшчэ большую залежнасць ад Расеі.

Далей. Астравецкая пляцоўка, выбраная для пабудовы АЭС, з'яўлецца самай сэйсмічна

небяспечнай з чатырох прапанаваных, пра што казаў нават намеснік міністра энергетыкі Беларусі Міхail Міхадзюк. У гэтым рэгіёне на працягу мінулага стагодзьдзя абываўся невялікія землятрусы, а ў 1909 годзе быў землятрус сілаю ў 7 балаў!

А што ўжо казаць пра экалёгію! Якія б фільтры не стаялі, радыёнукліды ўсё роўна трапляюць у паветра і грунтавыя воды. І калі цяпер гэты рэгіён лічыцца адным з найменей паярпелых ад чарнобыльскага выбуху, то праз гадоў 10 радыяцыйна чистых мясцінай у нас можа не застацца. Замест таго, каб стварыць турыстычна-санаторную зону, вырашана стварыць “зону” рэжымную – ўжо сёньня туды патрапіць амаль немагчыма без спэцпропуску.

І наогул, калі ёсьць такое велькае жаданьне будаваць АЭС, то чаму б не будаваць бліжэй да Чарнобылю, там жа ўсё роўна радыяцыйны фон ужо існуе, і ад яго не пазбавіцца бліжэйшыя пару сотняў гадоў? Дык не, трэба будаваць як найбліжэй да Вільні – гісторычнай сталіцы Беларусі. Ад Астраўца да Вільні – блізу 30 км., а мы памятаем, што адбылося ў 30-кіляметровай зоне пасля выбуху ў Чарнобылі. Такое ўражаньне, што лукашэнкаўскі рэжым хоча зынічыць усе карані

беларушчыны.

Па тэлебачаныні і ў дзяржаўных газетах паказваюць і распавядаюць, што мясцове насе́льніцтва прыхільна ставіцца да пабудовы АЭС. Але ж вядома, як у нас ствараюцца такія матар’ялы: інтэр’ю бяруцца толькі ў “патрэбных” людзей. Ну не пакажуць жа па БТ, як мясцовыя жыхары ладзяць мітынг супраць АЭС! Даў у “Советской Белоруссии” не напішуць, што людзі, якія жывуць недалёка ад АЭС, у шмат разоў часцей хвараюць на лейкемію, асабліва дзеці.

Апазыцыйныя партыі і арганізацыі таксама ня маюць агульнай пазыцыі па гэтым пытаныні – ці трэба будаваць АЭС, ці не. Але ў адным яны сыходзяцца: калі будаваць, то па ўсходніх тэхналёгіях, і не на Астравецкай пляцоўцы.

Зараз разглядаецца прапанова па правядзеніі агульнадзяржаўнай кампаніі супраць атамнай станцыі на Беларусі. Так што, пакуль у нас ёсьце час вызначыцца з асабістай пазыцыяй. Но, магчыма, да вас прыйдуць і прапануюць паставіць подпись: “За” ці “Супраць”. Можна, канешне, і не падпісаць. Але падумайце пра дзяцей, пра ўнукаў. Ад Бярозаўкі да Астраўца – ня вельмі далёка...

Алік Бяздумны

Рэспубліка Бурацінія

Гэта як эпідэмія нейкая – павальнае захапленне лятарэямі. Ну, ў Бярозаўцы гэта ня так заўважна, а ў любым рацэнтры, ня кажучы пра абласны ці нават Менск, распаўсюднікі лятарэяў ледзь не праз кожныя 10 мэтраў, а там, дзе іх няма – то ёсьць рэкламны постэр ці плякат. Рэклама вашых-, супэр-, ды іншых “лото” па тэлебачаныні – цэлымі днямі і начамі. Білеты купляюць і школьнікі (адкуль яны бяруць грошы? На абедах эканоміць?), і бабулькі-пэнсіянэркі, якія вечна скардзяцца, што пэнсіі на жыццё не хапае. Што ж зробіш, усе хочуць адразу і раптам выйграць калі не кватэру ці машыну, то хая б які мільён. І ніхто нават не жадае задумашца, ў які “лахатрон” ён трапляе. То, можа, паразаваем разам?

Пачнем з простай арыфметыкі. У сярэднім у кожным розыгрышу (якое дзівухсэнсочнае слова!) удзельнічае каля 500 тысячай білетаў. Гэта значыць, што грамадзяне Беларусь заплацілі каля 1,7 млрд. рублёў – калі груба, недзе каля 650 000 даляраў! Але будзем лічыць на рублі. На прызывы фонд ідзе толькі

прыблізна 1/4 частка грошай. Рэклама, трансляцыя, заробак распаўсюднікаў ды супрацоўнікаў, гэта, няхай, яшчэ столікі ж. Куды ж ідуць астатнія грошы? Гэта вельмі складанае пытанье. Пра гэтае можна толькі згадаўвача.

Затое вядома, што “кіруе” гэтымі звышпрыбытковымі праектамі. Кіраунікамі гэтих праектаў з’яўляюцца блізкія да ўлады людзі ці іх сваякі. Гэта й ня дзіўна, не дазволіць жа абыкаму зарабляць такія шалёныя грошы.

А яшчэ вакол гэтых “лахатронуў” кормяцца і крыміналнікі (хая вядома, якія там крыміналнікі, тыя самыя “ахоўнікі парадку” па выходных днях). Да людзей, якім выпадае вялікі выйгрыш, прыходзяць такія “салідныя” хлопцы і просяць падзяліцца (звычайна 15-20%), каб дапамагчы дзесяцам-сіротам, ці яшчэ на якую “дабрачыннасць”. І просяць так хораша, што нельга адмовіць. Але ж ня ў кожнага знойдзеца

лішніх 3-4 мільёны. Вось і аддаюць людзі свае новенькія машыны, якія дасталіся ім за 4 000 рублёў – жыцьцё ж даражышае. А бывае, што машыны проста забіраюць, пакуль “шчаслівія ўладальнікі” яшчэ не пасыпелі іх зарэгістраваць. Вось пытанье: адкуль “крыміналнікі” ведаюць, хто выйграў у лятарэю? Здагадайцеся самі.

Усё гэта дужа нагадвае адну ўсім вядомую казку пра драўлянага хлопчыка, якому знянінцу трапілі грошы, і ён захацеў яшчэ болей. Знайшліся “дабрадзея”, якія парашілі яму закапаць гроши на Полі Цудаў – маўляў, адразу разбагацееш. Што было далей, думаю, распавядаць ня трэба.

Памятаце, ў якой краіне знаходзіцца Поле Цудаў? Выглядае на тое, што менавіта ў гэтай краіне мы і жывем.

P.S. Вы ўжо набылі білецік? Галоўнае, не забудзьцесь сказаць “Крэкс, пэкс, фэкс”!

Жана Немяньтоўская